

Sygn. akt: III U 359/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 września 2014r. w O.

sprawy z odwołania T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26.03.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. S. prawo do emerytury od dnia 10 lutego 2014 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

T. S. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 26.03.2014r., odmawiającej mu prawa do emerytury.

Wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury i o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. w okresie od 01.12.1983r. do 30.09.1990r. i w firmie (...) Sp. z o.o. w O. w okresie od 01.08.1989r. do 31.08.1991r. na stanowisku operatora dźwigu. W uzasadnieniu wskazał, iż pracował w szczególnych warunkach, nie może jednak przedstawić takiego świadectwa, ponieważ zakład pracy już nie istnieje.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że na dzień 01.01.1999r. odwołujący udowodnił ogólny okres pracy wynoszący 26 lat, 6 miesięcy i 14 dni. Zdaniem organu rentowego T. S. nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 9 lat 8 miesięcy i 4 dni. ZUS wskazał, iż do

stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. i w firmie (...) Sp. z o.o. w O., gdyż odwołujący nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13.01.2014r. T. S. złożył w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 01.01.1999r. ogólny okres pracy wynoszący 26 lat, 6 miesięcy i 14 dni okresów składkowych. ZUS uznał jednak, że odwołujący nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 9 lat 8 miesięcy i 4 dni, dlatego zaskarżoną decyzją z dnia 26.03.2014r. odmówił T. S. prawa do emerytury.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura, jeżeli ubezpieczony spełnił łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 dla mężczyzn, w tym: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat.

Według przepisu § 2 ust. 1 w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy należało uznać, że rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od wykazania przez T. S. 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie od decyzji z dnia 26.03.2014r. jest zasadne.

T. S. domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: w Przedsiębiorstwie (...) w O. w okresie od 01.12.1983r. do 30.09.1990r. i w firmie (...) Sp. z o.o. w O. w okresie od 01.08.1989r. do 31.08.1991r. na stanowisku operatora dźwigu.

Odwołujący wskazywał, iż w obu w/w zakładach wykonywał takie same czynności operatora dźwigu, który był zamontowany na samochodzie J. o ciężarze 10 ton. Jechał tym samochodem na miejsce budowy, a następnie był operatorem dźwigu. Odwołujący wskazywał, iż Przedsiębiorstwo (...) w O. budowało kanalizacje i drogi, zaś Spółka (...) wydzieliła się z tego Przedsiębiorstwa.

Zdaniem Sądu w toku postępowania odwołujący wykazał fakt wykonywania pracy na stanowisku operatora dźwigu w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na okoliczność pracy odwołującego w spornych Sąd przesłuchał świadków: T. J. i J. R..

J. R. pracował z odwołującym w obu zakładach, w tym świadek pracował w latach 1984-1990 na stanowisku operatora dźwigu na samochodzie S.. T. J. pracował zaś w tych zakładach w latach 1985-1991 na stanowisku kierowcy samochodu osobowego, a następnie kierowcy samochodu ciężarowego.

Z zeznań obu świadków wynika, iż w obu spornych okresach T. S. wykonywał te same czynności operatora dźwigu. Obaj świadkowie zeznali też, iż był to dźwig zamontowany na samochodzie marki J..

Sąd dał wiarę w/w zeznaniom świadków, gdyż są zbieżne ze sobą, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają oraz tworzą logiczną całość z pozostałym materiałem dowodowym. Obaj świadkowie pracowali razem z odwołującym, przy czym świadek T. J. również był operatorem dźwigu.

Na żądanie Sądu z archiwum nadesłano akta osobowe T. S. z obu spornych zakładów pracy. W znajdujących się tam umowach o pracę i angażach w obu spornych okresach wskazywano stanowisko operatora dźwigu. Takie stanowisko wskazano również w świadectwie pracy z Przedsiębiorstwa (...) w O. z dnia 01.10.1990r. (k. 9 a.r.) i w świadectwie pracy z (...) Sp. z o.o. w O. z dnia 31.08.1991r. (k. 10 a.r.). Zarówno z akt osobowych odwołującego, jak i świadectwa pracy z (...) wynika, iż w okresie zatrudnienia w tym zakładzie korzystał on z urlopów bezpłatnych. Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję zaliczył T. S. do ogólnego stażu pracy okresy zatrudnienia z wyłączeniem urlopów bezpłatnych. Zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach podlegają więc okresy: od 01.12.1983r. do 31.07.1989r., od 01.08.1989r. do 27.09.1990r., od 04.10.1990r. do 30.06.1991r., od 12.07.1991r. do 31.07.1991r. oraz od 02.08.1991r. do 31.08.1991r. Stanowią one łącznie 7 lat, 7 miesięcy i 25 dni.

Z treści Wykazu A dział V poz. 3, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynika, iż prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych są pracami w szczególnych warunkach. Zgodnie zaś z Wykazem A Dział V, poz. 3 pkt 4 Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach... - praca maszynisty żurawi samojezdnych kołowych jest pracą w szczególnych warunkach.

Po uwzględnieniu w/w okresów pracy w Przedsiębiorstwie (...)w O.i w (...) Sp. z o.o.w O.odwołujący spełni warunek posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż łącznie z uwzględnionym przez ZUS okresem 9 lat, 8 miesięcy i 14 dni wyniesie on 17 lat, 4 miesiące i 9 dni. Odwołujący spełnia także pozostałe przesłanki konieczne do uzyskania prawa do emerytury według przepisów art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Osiągnął bowiem w dniu (...) wiek 60 lat i legitymuje się 25-letnim ogólnym stażem pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 26.03.2014r. i przyznał T. S.prawo do emerytury od dnia (...) tj. od uzyskania wieku 60 lat.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Ponieważ za sporne okresy odwołujący nie złożył świadectwa pracy w szczególnych

warunkach, okresy te nie mogły być uwzględnione przez ZUS. Dopiero postępowanie sądowe i zeznania świadków pozwoliły na ustalenie, iż w spornym okresie odwołujący faktycznie wykonywał czynności operatora dźwigu. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.